

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 czerwca 2021 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu po rozpoznaniu sprawy powództwa (...) S.A. z siedzibą w B. przeciwko M. W. o zapłatę w pkt. 1 umorzył postępowanie w zakresie kwoty 360 zł zaś w pkt 2. oddalił powództwo.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w części oddalającej powództwo

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. w zw. z art. 48 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe i art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, iż ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywał na stronie powodowej w sytuacji, gdy powództwo zostało oparte na podstawie weksla in blanco, a tym samym sprawa niniejsza nosiła charakter sprawy wekslowej powodując, iż obowiązek udowodnienia wad wypełnionego weksla, niezgodności z deklaracją wekslową czy też nieistnienia zobowiązania, bądź wykazania, iż zobowiązanie to nie opiewa na kwotę wskazaną w treści weksla zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem obarcza stronę pozwaną a nie powodową, co w konsekwencji doprowadziło do częściowego oddalenia powództwa;

2. naruszenie art. 359 § 1 kc w zw. z pkt 1.2 umowy pożyczki poprzez przyjęcie, że powódce nie należą się odsetki umowne w pełnej wysokości, podczas gdy odsetki umowne wynikają z czynności prawnej t.j. zawartej umowy pożyczki, która została wypowiedziana z winy strony pozwanej.

3. naruszenie art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez jego nie zastosowanie co doprowadziło do odmowy zasądzenia przez Sąd I instancji całości kwot z tytułu poza odsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego, podczas gdy koszty mieszczące się w limicie wprowadzonym przez ww. przepis wyłączone są spod możliwości badania, czy stosowe postanowienia stanowią niedozwolone klauzule umowne.

4. naruszenie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że wysokość prowizji i opłaty za Twój Pakiet zawartej w umowie pożyczki nr (...) wiążącej strony jest niedopuszczalna, podczas gdy łączna kwota powyższych kosztów wraz z opłatą przygotowawczą - nie przekracza limitu kosztów poza odsetkowych zawartych w ustawie o kredycie konsumenckim w art. 36a ustawy.

5. naruszenie art. 58 § 1, 2 i 3 kc w zw. z art. 353¹ kc, art. 5 kc oraz art 385¹ § 1 i n. kc poprzez błędne ich zastosowania do stosowanych przez stronę powodową opłat w postaci prowizji opłaty za Twój Pakiet i uznanie wskazanych wyżej opłat za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, a także stanowiące niedozwolone klauzule umowne co prowadzi do naruszenia interesów konsumenta, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa.

6. naruszenie art. 58 § 1 i n. kc w zw. z art. 359 § 2¹ poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że powódka naliczając opłatę prowizyjną zmierzała do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, co doprowadziło do częściowego oddalenia powództwa.

7. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, polegający na błędnym przyjęciu przy ocenie stanu faktycznego, że dowody przedłożone przez powódkę, a załączone do pozwu oraz pism procesowych powódki nie wykazują skutecznego wypowiedzenia umowy, co w konsekwencji skutkowało brakiem wykazującym skutecznego wypowiedzenia umowy, co w konsekwencji skutkowało brakiem przyjęcia przez Sąd I instancji, że weksel został prawidłowo wypełniony i że w ogóle zaszyły przesłanki do jego wypełnienia.

8. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że powódka nie miała możliwość wezwania pozwanego do zapłaty i w konsekwencji nie miała możliwości wypowiedzenia umowy gdyż nie było zadłużenia w wymaganej

wysokości, co doprowadziło do uznania przez Sąd że wierzytelność wekslowa nie powstała i powództwo o zasądzenie sumy wekslowej było niezasadne.

9. naruszenie art. 3 kpc, art. 227 kpc, art. 232 kpc i art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 6 kc oraz art. 101 stawy z dnia 28.04.1936 r. - Prawo wekslowe poprzez nieuwzględnienie powództwa w całości w przypadku gdy powódka oparła swoje roszczenie na przedstawionym do zapłaty, prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym, a pozwany nie złożył skutecznie wniosków dowodowych przeciwko żądaniu pozwu, a tym samym nie wykazał, że żądanie pozwu jest niezasadne, co miało wpływ na rozstrzygnięcie i w konsekwencji doprowadziło do częściowego oddalenia powództwa.

10. naruszenie art. 720 § 1 k.c. poprzez brak zasądzenia zwrotu pożyczki do wysokości kwoty nominalnej pomimo zobowiązania umownego pozwanego do zwrotu rzeczowej kwoty.

Wobec powyższego powód wnosil o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uwzględnienie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I instancję od całości żądania zgłoszonego w pozwie.
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

ewentualnie wnosil o:

uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest nie zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, zwłaszcza dyspozycji przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c., zgodnie, z którym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 11 i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55).

Sąd Okręgowy podzielił i przyjął za własne na podstawie art. 382 k.p.c. dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jako prawidłowo wywiedzione ze zgromadzonego w sprawie materiału.

Należy podnieść, że strona powodowa dochodziła roszczenia na podstawie weksla, stąd też decydujące znaczenie miała ocena zasadności jej roszczenia w świetle ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (tj. - Dz. U. z 2016 roku, poz. 160 z późn. zm.), co również zostało uwypuklone w apelacji. Podniesione przez powoda zarzuty naruszenia

art 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. w zw. z art. 48 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe i art. 6 k.c. są niezasadne, o czym będzie poniżej.

Trzeba bowiem przypomnieć, że weksel (w tym wypadku własny) to dokument sporządzony w formie wymaganej przez prawo wekslowe, zawierający przyrzeczenie bezwarunkowej zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej przez wystawcę weksla na rzecz wierzyciela wskazanego w wekslu, w ustalonym terminie i miejscu (art. 101 prawa wekslowego). Weksel jest papierem wartościowym, ucieleśnia w sobie pewne prawo majątkowe i dokumentuje zobowiązanie osób, które go podpisały. Złożenie podpisu jest samodzielną podstawą i przyczyną powstania zobowiązania wekslowego. Poprzez podpisanie i wydanie weksla dłużnik wekslowy zaciąga wobec posiadacza weksla zobowiązanie, które jest oderwane od podstawy gospodarczej, w związku z którą weksel został wystawiony. Podstawa ta nie wpływa na ważność zobowiązania wekslowego, nawet jeżeli z jakichkolwiek przyczyn jest wadliwa. Posiadacz weksla, występując z roszczeniem zapłaty, nie jest zobowiązany do wykazywania istnienia podstawy gospodarczej. Weksel może pełnić funkcję zabezpieczającą określony stosunek cywilnoprawny. W takim wypadku wierzycielowi przysługuje, wedle jego wyboru, roszczenie na podstawie stosunku cywilnoprawnego lub na podstawie weksla. W niniejszej sprawie strona powodowa, jak wynika to z treści pozwu, swoje roszczenie opiera na wekslu przedstawionym sądowi. W ocenie Sądu Okręgowego załączony do akt sprawy weksel spełnia wszystkie warunki określone w przepisie art. 101 prawa wekslowego. Należy mieć bowiem na uwadze, iż z okoliczności sprawy wynika, że weksel którego dotyczy roszczenie w chwili jego podpisania był nie w pełni uzupełniony (tj. był wekslem in blanco), do którego stosuje się art. 10 prawa wekslowego w związku z art. 103 prawa wekslowego. Weksel taki może być wypełniony zgodnie z zawartym porozumieniem a jeżeli został wypełniony wbrew niemu dłużnikowi wekslowemu służy stosowny zarzut. Pozwana w niniejszej sprawie podniosła taki zarzut, wskazując że w jej ocenie kwota wekslowa jest zawyżona albowiem obejmuje koszty pożyczki które nie są uzasadnione, a będąc słuchana w charakterze strony wskazała, że powód ma duże odsetki, zawyżoną prowizję, opłaty za (...) i zawyżone wszystkie dodatkowe koszty. Ponadto wskazała, że nie mogła zrezygnować z dodatkowej usługi (...).

Zgodnie z porozumieniem stron – deklaracją wekslową wystawcy weksla – powodowa spółka była uprawniona do wypełnienia weksla sumą odpowiadającą aktualnemu zadłużeniu pozwanej Tym samym by dokonać oceny czy weksel in blanco został wypełniony zgodnie z porozumieniem konieczne było ustalenie jaki był stan zadłużenia pozwanej w chwili wypełnienia weksla. Stosunkiem podstawowym który był zabezpieczonym wekslem, jak wynika to z deklaracji wekslowej, była umowa pożyczki stron zawarta 19.03.2019r. roku. Należy wskazać, że przydatność weksla w obrocie, a jednocześnie największe ryzyko dla dłużnika wekslowego polega na tym, że ten papier wartościowy ucieleśnia w sobie – w przypadku weksla własnego – bezwarunkowe przyrzeczenie zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej (art. 101 pkt 2 p.w.). Okazując weksel własny, zawierający wszelkie wymagane prawem elementy, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, powód nie musiał wykazywać już nic więcej, aby uzyskać wyrok zgodny z treścią weksla, jeżeli pominać okoliczności brane pod uwagę przez Sąd z urzędu, które uwzględnił prawidłowo Sąd I instancji.

W toku procesu pozwana podnosiła zarzuty odnoszące się do stosunku podstawowego, którym była pożyczka. Zważywszy, że powodem jest pierwotny wierzyciel wekslowy, zarzuty które okazały się zasadne, zostały uwzględnione przy rozstrzygnięciu w przedmiocie zgłoszonego żądania. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Strony mogą się umówić o odpłatny charakter pożyczki w ramach swobody umów (art. 353¹ k.c.), co zresztą w warunkach gospodarki rynkowej należy uznać za normę między podmiotami w inny sposób nie powiązaniymi ze sobą.

Strony mogą umówić się o wysokość odsetek za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.), przy czym maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie – art. 481 § 2¹ k.c.) Należy wskazać, że zabezpieczenie konsumenckiej umowy pożyczki jest w świetle prawa dopuszczalne (por. art. 41 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1528 z późniejszymi zmianami). Co do kosztów pożyczki (poza kapitałem) to w ocenie Sądu

Okręgowego za Sądem Rejonowym bardzo wysokie są koszty związane prowizją (3071zł). Są one bardzo wysokie, co prawda mieszczą się w ramach ustanowionych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1528 z późniejszymi zmianami). Jednak należy uznać, że w badanej sprawie strona powodowa arbitralnie narzuciła pozwanej zawyżony taryfikator opłat, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Koszty te stanowiły nie tylko niczym nie uzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy, obok wynagrodzenia umownego i odsetek. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobremu obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki SN z 13.07.2005r., I CK 832/04, Biul.SN 2005/11/13, z 3.02.2006r., I CK 297/05, Biul.SN 2006/5-6/12, z 27.10.2006r., I CSK 173/06, Lex 395247).

Należy stwierdzić, że prowizje i opłaty za czynności związane z prowadzeniem rachunku bankowego (art. 54 ust. 3 Prawa bankowego) nie mają charakteru świadczeń głównych, a tym samym postanowienia umowy rachunku bankowego określające tego rodzaju świadczenia podlegają kontroli w trybie art. 385¹ k.c. (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2004 r, I CK 472/03, L.). W przedmiotowej sprawie zatem badanie umownych postanowień dotyczących opłaty wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 3071 zł i opłaty za (...) w kwocie 800 zł w zakresie abuzywności było pożądanym, przy pożyczce w kwocie 4000 zł.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., aby uznać dane postanowienie umowy za niewiążące, muszą zostać spełnione kumulatywnie następujące przesłanki: umowa musi zostać zawarta z konsumentem, kwestionowane postanowienie umowy nie było uzgodnione indywidualnie, postanowienie to kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, zastrzeżenie umowne rażąco narusza interesy konsumenta, postanowienie nie dotyczy głównych świadczeń stron, takich jak cena czy wynagrodzenie, chyba, że nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Ustawodawca wskazał w treści art. 385¹ § 3 k.c., że nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu, a więc w szczególności będą to postanowienia umowy przejęte z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (tzw. umowa adhezyjna). Jednocześnie prawodawca przeniósł ciężar dowodu tego, że dane postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie na tę osobę, która się na to powołuje, czyli w znakomitej większości przypadków na przedsiębiorcę. Ponadto w art. 385³ k.c. zostały przykładowo wymienione klauzule umowne, które w razie wątpliwości poczytuje się za niedozwolone. Powód zawierając przedmiotową umowę pożyczki, posłużył się wzorcem umownym, na który konsument nie miał rzeczywistego wpływu, powód nie dowiódł też okoliczności przeciwnej. Ponadto zakwestionowany przez Sąd Rejonowy zapis wiążącej strony umowy dotyczący wynagrodzenia prowizyjnego nie stanowił jednocześnie postanowienia w sposób jednoznaczny określającego główne świadczenia stron. Pojęcie „główne świadczenia stron” należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do pojęcia elementów umowy przedmiotowo istotnych (essentialia negotii). Konsekwencją zaś uznania, że uiszczenie opisanych opłat nie stanowi essentialia negotii umowy pożyczki zawartej z pozwanym jest to, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił przedmiotowe zapisy umowy na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego postanowienie umowne dotyczące spornej opłaty w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 3071 zł jest sprzeczne z zasadami uczciwości kupieckiej. W ocenie Sądu odwoławczego – postanowienie to jest sprzeczne także z zasadami współzycia społecznego i kształtuje obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową koszty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia i powiązania ekonomicznego z poniesionymi rzeczywiście kosztami. Koszt ten jest niewspółmiernie wysoki. Niewiele niższy niż kwota udzielonej pożyczki. A zatem rażąco wygórowany.

W ocenie Sądu Okręgowego, wszelkie opłaty pobierane przez pożyczkodawcę powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta, a zatem nie powinny być formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych rzeczywiście

przez pożyczkodawcę. Wysokość naliczonej opłaty z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego budzi poważne zastrzeżenia. Nie odnosi się w swej kalkulacji do wyceny poszczególnych czynności, składających się na opłatę wynagrodzenia prowizyjnego, zwłaszcza, że powód pobrał także opłatę przygotowawczą wynoszącą 129 zł.

Niedopuszczalna jest sytuacja, gdy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje postanowienia umowne w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia drugiej strony stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz rażąco wygórowanymi kosztami dotyczącymi określonych czynności, nijak nie przystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie.

W badanej sprawie strona powodowa arbitralnie narzuciła pozwanej zawyżony taryfikator opłat, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Koszty te stanowiły nie tylko niczym nie uzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy, obok wynagrodzenia w postaci opłaty przygotowawczej 129 zł i odsetek, które owszem należą się jednakże nie od całości dochodzonego przez powoda roszczenia obejmującego również wygórowaną opłatę prowizyjną i opłatę z tytułu dodatkowej usługi (...). Oznacza to, niezasadny był zarzut naruszenia art. 359 § 1 kc.

Również zdaniem Sądu Okręgowego nie wiążą pozwanej postanowienia umowne dotyczące opłaty (...) Nie budzi wątpliwości, że postanowienia dotyczące opłaty za (...) nie dotyczą również głównych świadczeń stron. Opłata o której mowa z całą pewnością nie należy do istoty umowy pożyczki. W końcu nie może podlegać również dyskusji, iż postanowienia umowne dotyczące opłaty za (...) nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Są one częścią standardowej umowy (regulaminu), którą powód stosuje do wszystkich klientów. W ocenie Sądu Okręgowego (...) za kwotę 800 zł jest rażąco niekorzystny dla konsumenta albowiem nie daje realnych korzyści warty choćby ułamek ten ceny. Koszt przesunięcia dwóch rat jest praktycznie równy tym ratom. Również koszt SMS w obecnych czasach kształtuje się na takim poziomie że pobieranie za nie 800 zł jest skandaliczne. Również nieuzasadnione jest uzależnianie szybkości wypłacania pożyczki od uiszczenia kwoty 800 zł. Mając to na uwadze należy ocenić, że prawidłowo Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, iż postanowienie umowne w zakresie opłaty za (...) nie wiąże pozwanej gdyż jest niedozwolonym postanowieniem umownym.

Tym samym należy przyjąć, że podniesione pozostałe zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim oraz naruszenia art. 58 § 1, 2 i 3 kc w zw. z art. 353¹ kc, art. 5 kc oraz art 385¹ § i art. 359§2¹ k.c. oraz art. 720 §1 kc.c są niezasadne.

Niewątpliwie proces udzielenia pożyczki wymaga poczynienia pewnych nakładów finansowych związanych z przygotowaniem transakcji, jednakże nie sposób przyjąć, aby wydatki te sięgały rozmiarów niemalże równych kwocie samego udzielonego kredytu, zwłaszcza gdy powodowi należą się odsetki umowne. Nie sposób zgodzić się z powódką, że kwestionowane postanowienia umowy mieściły się w granicach swobody kontraktowania i swobody działalności gospodarczej. Fakt, iż pozwana wyraził na zastosowaną prowizję i opłaty zgodę, nie sanuje ich charakteru, gdyż powszechnie wiadomo, że pożyczki na tak niekorzystnych warunkach zawierają osoby, które mają znikome szanse na uzyskanie ich na normalnych warunkach od banków, które nie wykorzystują w tak skrajny sposób dysproporcji pomiędzy pozycją pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, że na datę wypowiedzenia umowy pożyczki nie ziścił się żaden z warunków skutecznego jej wypowiedzenia, co oznacza, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową i powódka tym samym nie była uprawniona do jego wypełnienia i do wystąpienia na drogę sądową.

Dlatego też apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w oparciu o powołane powyżej przepisy prawa.